FERVARİ

ELA

Sevilen biri hayatında bir kere ölür,
sevilmeyen biri her gün defalarca

Tilki Kitap

tilki
kitap
yayınevi

Ela

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
tilki@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Editör: Duru Eda Murteza
Sayfa Tasarım: Baran Ekber
Kapak Tasarım: Merve Ökten

Kitappad.com
Kitaplobi.com
Kitapşeyleri.com

1.Basım, İstanbul, Ocak 2026
ISBN: 978-625-5779-88-5
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

ELA

Fervari

YAZAR HAKKINDA

Sevilen biri hayatında bir kere ölür, sevilmeyen biriyse her gün, defalarca... Ben, bu sözün yakıcı gerçeğini henüz çocukken göğsüne mühürlemiş, o mühürle edebiyatın eşiğine varmış biriyim.

1999 yılında, Azerbaycan'ın kadim toprağında, Gence'de açmışım gözlerimi dünyaya. Upuzun anlatılacak bir çocukluğum olmadı benim; neşesi az, hüznü çok bir masaldı yaşadığım. Anneannemin dizinin dibinde, sevgisizliğin o buzdan tadını çok erken yaşlarda dimağıma kattım. O günlerde ruhuma kazınan travmalar, bugün kalemimi tutan ellere güç verdi; beni genç bir edebiyatçı kıldı.

Eğitim yolum yarım kaldı; ortaokul mezunu bir genç olarak hayatın içine atıldım. Bir zamanlar bu diplomadan, bu eksik kalmışlıktan utanç duydum, boynumu büktüm. Lakin sonradan anladım ki asıl mektep insanın kendi içindeki uçurumlarmış. Şimdi açık öğretimle o yarım kalan yolu tamamlarken asıl diplomamı yazdığım bu satırlardan alıyorum.

İki yıl boyunca sabırla, inatla ve her şeyden öte büyük bir cesaretle bu ilk romanımı dokudum. Yaşar Kemal'in dediği gibi: 'Benim için yazmak, karanlığa bir kibrit çakmaktır.' Ben de bu iki yılın sonunda, içimdeki o kör karanlığa, ruhumun dehlizlerine bir kibrit çaktım ve o aydınlığı size sundum.

Bu kitap bir utancın değil, küllerinden doğan bir cesaretin hikâyesidir.

1. BÖLÜM

Firdevs'in Anlatımıyla:

Herkesin bir pişmanlığı vardır bu hayatta. Benim de pişmanlığım, babama yeterince sarılamamam. Babam benim kahramanımdı. Allah onu bizden aldı. Beni okuldan alışı, salıncakta sallaması, saçımı örerken canımı yakmamaya özen göstermesi... Artık hepsi birer anıdan ibaret. O karanlık ve uzun gecenin üstünden tam tamına onyıl geçti. "Acaba elimden bir şey gelir miydi?" diye düşünüyorum. O yangın babamın canını almadan söndürebilir miydim? Veya babamı başka bir şekilde kurtarabilir miydim? On yaşındaydım o zaman. Ağlamaktan başka elimden hiçbir şey gelmedi. Allah'a çok dua ettim: "Ne olur babama bir şey olmasın. Ne olur babam oradan sağ salim çıksın." diye. Umutla bakıyordum o yoğun duman çıkan kapıya. Umudumu hiç yitirmemiştim; çünkü benim babam kahramandı, benim babam o yangından çıkardı. Benim babam hem kendini hem annemi kahramanca kurtarırdı çünkü benim babam gerçek bir kahramandı.Bir keresinde denize gitmiştik ve ben yüzerken fazla açılmıştım. Tam boğulmak üzereyken babam beni kurtarmıştı. Şimdi de annem ile kendini kurtaracak bir yol bulacaktır. Bu düşünceyle biraz sakinleşmiş, gözümü yoğun duman çıkan kapıya dikmiştim. Tam o anda

kapının orada bir hareketlilik oldu. Dumanın içinden itfaiye erleri çıktı; ellerinde bir sedye vardı ve sedyenin içinde annem yatıyordu. Teyzemin yanından fırlayıp hızla sedyenin yanına koştum. Ben yanlarına ulaşana kadar annemi ambulansa bindirmişlerdi. Annemin yanına yetişip sarıldım. Yaşıyordu; annem yaşıyordu, öksürüyordu. Hemşire abla beni teselli ederek teyzemin yanına getirdi. O an umudum daha da arttı; dedim ki şimdi babam da içeriden çıkar ve bize sarılır. Çıktı! Çıktı ama simsiyah bir ceset torbasında... O an dünyam başıma yıkıldı. Neler hissettiğimi nasıl tarif edebilirim? Benim kahraman babam, bir poşetin içinde çıkarılmıştı o evden. Teyzemin elinden kurtularak o siyah poşetin yanına gittim ve o siyah poşetin üstünden babama sımsıkı sarıldım. "Baba, uyan. Ne olur baba uyan!" diye ağladım. Teyzem bir yandan ağlıyor, bir yandan beni teselli etmeye çalışıyordu. O kara gece, bende kapkara bir anı olarak kaldı. Keşke o yangından birkaç saat önce teyzemde kalmak için babama ısrar etmeseydim. Eğer teyzemde kalmasaydım belki babama yardım edebilirdim. Belki onu o yangından kurtarabilirdim.

O yangının üstünden üç gün geçmişti. İçime kapanmıştım. Annemin o yangında yüzünün bir kısmı yanmıştı ve en önemlisi, ben babamı, o da kocasını kaybetmişti. Ben de annem de perperişandık. Benim için her şey önemini yitirmişti, hiçbir şey yapmak istemiyordum. Daha sıkı sarıldım yorgana. "Baba, neredesin? Ne olur gel baba.." diye mırıldanıp ağlıyordum. Gözyaşım yastıkta iz yapmıştı. Teyzem, elinde bir tost ve çayla odaya girdi, yanıma oturdu. Elini omzuma koyarak "Firdevs?" dedi. Ne teyzemle ne de başka bir kimseyle konuşmuyordum. Annemi bile henüz görmemiştim; çünkü annem o akşam hastaneye kaldırılmış, bu sabah taburcu edilmişti. Babamı o simsiyah torbanın içinde

gördüğümden beri kimseyle konuşmak istemiyordum. Teyzem, aynı annem gibi seviyordu beni. Onun da içi yanıyordu ama yine de beni teselli ediyordu. "Hala kendini mi suçluyorsun?" Yine cevap vermedim. "O olayda senin bir suçun yok. Elinden bir şey gelmezdi, bizim de elimizden bir şey gelmezdi." Daha fazla tutamadım kendimi. Olduğum yerden doğrulup teyzemin gözlerine baktım. "Eğer o akşam sizde kalmak istemeseydim babamı kurtarabilirdim. Babam beni kurtardı ama ben babamı kurtaramadım, anlıyor musun?" Gözümden akan yaşlara hakim olamadım ve yataktan çıkıp lavaboya koştum.

Yüzümü yıkarken, lavabonun aynasından annemin arkamda olduğunu gördüm ve yüzümü ona çevirdim. O yangından beri ilk defa annemi görmüştüm. Annem göz hizama indi. Hiçbir şey demeden, yüzünde hüzün ve acı dolu bir ifadeyle bana baktı. Gözlerim tekrar doldu; koşup sarıldım anneme. İkimiz de yeniden ağlamaya başladık. Annemin yüzünü o zaman iyice inceledim. Yüzünün bir kısmı yanmıştı ama hala güzelliğinden bir şey kaybetmemişti.

Ben bunları düşünürken, Büşra'nın kolumu dürtmesiyle kendime geldim. "Firdevs!" Aniden irkildim ve yüzümü Büşra'ya çevirdim "Efendim Büşra "diye karşılık verdim. "Hala o geceyi mi düşünüyorsun? Hala kendini mi suçluyorsun?" Başımı önüme eğdim. Büşra elimi tuttu,bana doğru eğilip gözlerimin içine baktı. "O yangında senin hiçbir suçun yok. Bunu daha önce de defalarca söyledim. Lütfen, rica ediyorum, kendini suçlama artık." Büşra için söylemesi kolaydı tabii. Ben babama doyamadım, ona yeterince sarılamadım. Bu yangın benim içimdeydi. Büşra'ya da kızamazdım; sonuçta o da benim iyiliğimi istiyordu. Yıllardır az kahrımı çekmedi. Biraz daha oturduktan sonra kalktık kafeden vebiraz

yalnız yürümek istediğimi söyleyerek Büşra'nın da yanından ayrıldım. Kendimi Haliç'te yürürken buldum. Babam buraları çok severmiş. Her fırsat bulduğunda buralarda şarkı dinleye dinleye gezermiş. Ben de hatırlıyorum; bir kere beni de buraya getirmişti canım babam. Bir süre sonra yürümekten yoruldum. Bir ağaç dibine oturup denizi izlemeye devam ettim. Hava hafif rüzgarlıydı. Esen rüzgar saçlarımı havalandırıyordu.

Cebimden not defteriyle kalemi çıkardım ve yazmaya başladım.

> *"Seni çok özledim, benim kahraman babam. Hala kendime soruyorum; acaba o akşam evde olsaydım seni kurtarabilir miydim diye. Sen beni defalarca kurtardın ama ben seni kurtaramadım. O lanet olası gecenin üstünden on yıl geçti. Ben büyüdüm ama o yara... Sensizliğin ve vicdan azabının kalbimde açtığı o yara henüz kapanmadı, henüz taze."*

Başımı kaldırıp denize bakarak iç çektikten sonra not defterini tekrar cebime koydum. Başımı ağaca yaslayıp gözlerimi kapattım. O geceyi hayal ettim. Eğer o gece evde olsaydım, yangın ilk çıktığı anda evi ayağa kaldırırdım. Erkenden haberleri olurdu ve şimdi babam yanımda olurdu. Gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzüldüğünü hissettim.

Keşke zamanı geri alabilseydik. O yangın gecesine dönmeyi çok isterdim. Babama teyzemlerde kalmak için ısrar etmezdim mesela. Daha çok sarılırdım ona; sıkı sıkı sarılır, bırakmazdım. Geriye sadece anılar kalmıştı. Anıların güzel olanları da kötü olanları da insanı hüzünlendirir.

Gözümü açtığımda yanımda bir günlük buldum. Biri yanıma gizlice bırakıp gitmişti. Etrafa baktım ama kimseyi göremedim. Günlüğü elime aldım ve açtığım gibi ilk sayfada babamın adının yazılı olduğunu gördüm. Bir an ne yapacağımı bilemedim. Bu

günlüğü ilk defa görüyordum. Ayrıca bunu kim bırakmıştı, ta dibime? Günlüğü bırakan her kimse, bana başka bir şeyde yapabilirdi. Çok korkmuştum. Alelacele oturduğum yerden kalktım, günlüğü çantama atıp hızlıca eve doğru yürümeye başladım. Yol boyunca aklımdaki tek soru şuydu: Bu günlüğü kim yanıma bırakmıştı ve bu günlüğü neden daha önce hiç görmemiştim?

Lakin bunun bir sebebi olduğuna emindim ama neydi o sebep? Otobüs durağına vardım ve halk otobüsünü beklemeye başladım. Yanıma çok zayıf, yuvarlak cam gözlüklü bir kız geldi. Telefonla konuşuyordu. Yanımdan geçerken çantası bana çarptı, özür bile dilemeden yanımdan geçip gitti. Tam haddini bildirmek üzereydim ki otobüs gelince "Ya sabır," çekip otobüse bindim. Hem şimdi ondan daha önemli düşünmem gereken şeyler vardı.

Sonunda bizim apartmana varmıştım. Apartmanın kapısını anahtarımla açıp merdivenleri çıkarken sanki birinin beni takip ettiğini hissettim. Olduğum yerde durup merdiven korkuluğundan aşağı baktım, kimse yoktu. "Kim var orada?" diye seslendim ama cevap gelmedi. Yaklaşık bir dakika kadar olduğum yerde bekledim; ses soluk yoktu. Biraz tedirgin bir şekilde arkamı kontrol ederek eve doğru çıkmaya devam ettim. Anahtarımla kapıyı açıp içeri girdim. Derin bir "oh" çektikten sonra kapı deliğinden dışarıyı kontrol ettim ama kimse yoktu. Sonunda rahat bir nefes alıp ayakkabılarımı çıkardım ve salona geçtim. Annem, salondaki kanepenin üstünde uyuyordu.

Onu rahatsız etmeden yatak odama geçtim, üstümü değiştirdim ve odamdan çıktım. Lavaboya girecekken annemin uyandığını gördüm. Annem oturduğu yerden doğruldu. "Geldin mi, kızım?" diye sordu. "Geldim, anne," diye cevap verdim ama böyle uzaktan

konuşmak bana yetmedi. Yanına gidip ona kocaman sarıldım. Babamdan sonra bir tek annem kalmıştı. Yüzünün yarısını kapatan saçlarını elimle kulağının arkasına attım. "Benden saklamana gerek yok, anne," dedim ama annemin yüzündeki o yanık izini görünce içim paramparça oluyordu. Bana kendimi o kadar suçlu hissettiriyordu ki anlatamam. Annem kendimi suçlu hissettiğimi biliyordu; bu yüzden her zaman saçlarıyla yüzünün bir tarafını kapatıyordu.

Saçımı okşadıktan sonra, "Ben akşam için yemek yapayım," dedi ve mutfağa doğru yürüdü. İki adım attıktan sonra yüzünü bana çevirdi: "O gece için kendini suçlama, kızım. Kaderde varmış, demek ki böyle olması gerekiyormuş. Üzerinden yıllar geçti. Keşke olmasaydı ama oldu. Bunda senin bir suçun yok. Sen benim dünyadaki cennetimsin, güzel kızım," dedi. Hiçbir şey demeden başımı önüme eğdim. Ayağa kalktım ve annemin tam karşısında durup ona tekrar sarıldım. Yanaklarından öptükten sonra odama geçtim.

Yatağıma oturdum, yatak başlığına sırtımı dayayıp bacaklarımı kendime doğru çektim ve o şekilde kaldım. Odamın penceresinden yağan yağmuru izlemeye başladım. Aklımda cevaplanması gereken çok soru vardı. Bir yandan bu sorular, öte yandan içimdeki suçluluk duygusu beni boğuyordu. Hala aklımda aynı soru vardı: "O akşam yangın sırasında evde olsaydım hem annemi hem babamı kurtarabilir miydim?" Gök gürültüsüyle kendime geldim. Aklıma yanıma bırakılan o günlük geldi. Yavaşça çantama doğru gittim ve içinden günlüğü aldım. Yatağıma oturup günlüğü dizlerimin üstüne koydum. Okuyup okumamak arasında kaldım.

Bu günlüğü kim, neden bırakmıştı? Bu günlük neredeydi? Ben neden daha önce bu günlüğü hiçbir yerde görmemiştim? Tüm

cesaretimi toplayıp günlüğü okumaya karar verdim. Derin bir nefes aldıktan sonra günlüğü açarak okumaya başladım..

> *"2024 yılının mart ayındayız. Yeni bir işe girdim ve bugün işteki ilk günüm. İlk kez bir fabrikada çalışacağım. İşe başlamadan önce bir eğitim alacakmışım. Benimle birlikte işe başlayacak olan beş kişi daha varmış. Ben ve diğer beş kişi eğitim için beklerken mola saatine denk geldik. On çayında herkes bahçeye çay içmeye çıkmıştı. Sigara içenler için ayrı, içmeyenler için ayrı bir yer vardı. Sigara içenlerin olduğu taraf sigara dumanındanduman altı olmuştu. Sigara içmeyen işçiler ise yeşil alandaydı; kimi telefonla oynuyor kimi kahvaltı yapıyordu. Onların arasında çok zayıf bir kız dikkatimi çekmişti. Diğerlerinden farklı olarak o, ağacın dibinde, yerde oturmuş, simit yiyordu. Bu yüzden gözüme ilk o çarpmıştı."*

Bu, babamın gençlik dönemine ait bir günlüktü. Bu günlüğü daha önce hiç görmemiştim ve burada yazanları bilmiyordum. Günlükte, babamla ilgili bilmediğim şeyler yazıyordu. Peki babam bu günlüğü neden saklamıştı ve kim bunu benim yanıma bırakmıştı? Günlüğü okurken sanki babam birazdan kapıyı açıp içeri girecekmiş gibi hissettim ve gözlerimi kapıya dikip birkaç saniye öylece baktım. Derin bir nefes aldıktan sonra günlüğü yeniden açtım ve okumaya devam ettim.

> *"İş güvenliği eğitiminden sonra, işe başlamadan önce bahçeye hava almaya çıkmıştık. Ben, Murat abi, Damla, Kader abla, Emre ve Cenk... Toplam altı kişi başladık o gün işe. Biraz hava alıp öğle molasından sonra işe başladık. Herkes girişte bulunan yüz okuma makinesine yüzünü okuttuktan sonra görev yerlerine geçti. Benim şefim, beni işe alan insan kaynaklarından Mehmet Bey'di. Diğerleri fabrika içindeki gö-*

rev yerlerine giderken, Mehmet Bey, bana yemekhaneye çıkıp orada beklememi söyledi. Murat abi, Damla ve Kader abla üretime (Mücellithane), Emre ile Cenk sevkiyata; ben ise temizlik bölümüne verilmiştim. Temizlik ekibi ile tanışacaktım. Bu sırada Ragıp diye birini bekliyordum, bana işi gösterecekti. Herkes görev yerine giderken ben yemekhaneye çıktım ve bir masaya oturdum. Yeni bir iş olduğu ve kimseyi henüz tanımadığım için bir hayli gerilmiştim. Masada gergin bir şekilde otururken yemekhanede çalışan ablalardan biri bana güler yüzle, "Hoş geldin ablam, hayırlı olsun, dedi. Ablayı ilk defa görüyordum ama beni çok sıcak karşılamıştı. Ben de aynı şekilde gülümseyerek, "Teşekkür ederim,"diye cevap verdim. Yaklaşık kırk beş dakika geçmişti, ben hala yemekhanede bekliyordum. Bir süresonra yerimden kalktım;herhalde Mehmet Bey unuttu beni, diye düşündüm. Tam yemekhaneden çıktığım anda Mehmet Bey'le karşılaştım. Mehmet Bey Ragıp'ı arayıp yemekhanenin oraya gelmesini söyledi. İki dakika sonra Ragıp yanımıza geldi ve Mehmet Bey bizi tanıştırdı. Ardından diğer iş arkadaşlarımla tanışmak üzere yemekhaneden aşağı indik. Yemekhaneden aşağı indikten hemen sonra merdiven altında küçük bir oda vardı; burası temizlik ekibinin hazırlandığı, temizlik malzemelerini koyduğu yermiş. Ragıp'la beraber aşağı inip odanın önüne geldiğimizde herkes fabrika içine temizliğe gitmeye hazırlanıyordu. Ragıp beni onlara tanıttı. Az önce yemekhanedebeni güler yüzle karşılayan abla da aralarındaydı; demek ki o da temizlik ekibindeydi. Toplam dört kişiydik: Ragıp, yemekhanede gördüğüm güler yüzlü Melek abla, Melike abla ve ben. Kısa bir tanışma sonrası Melek ablayla beraber fabrika içindeki birim ofislerine temizliğe gittik. İlk defa bir

fabrikada işe başlamıştım ve ilk defa bir fabrikanın içinde geziyordum. İçerisi çok büyüktü; her yer birbirine benziyordu. Melek ablanın yanından bir an olsun ayrılmıyordum. Sanki ayrılsam kaybolacakmışım gibi geliyordu. Fabrika içi çok kalabalıktı. Herkes birbirini tanıyor ve benim yeni başladığımı biliyordu. Melek abla yanımda olduğu sürece korkmuyor ve çekinmiyordum; ama kısa süreliğine de olsa bir yere gittiğinde kendimi çok yalnız hissediyordum. İşi bana Melek abla öğretti. Onun sayesinde temizliği öğrendim."

Okuduğum bu satırlar yüzümü güldürmüştü. Demek babam Melek ablanın yanından ayrılmazmış; yalnız kalmaktan korkuyormuş. Bu okuduğum anı beni hem gülümsetmiş hem hüzünlendirmişti. Babam şimdi burada olsaydı, o da gülerdi ve bu hikayeyi onun ağzından dinlerdim. Şimdilik okumaya ara vermek istedim ve defteri kapatıp kitaplığımın arasına, göze çarpmayacak bir yere koydum. Ardından derin bir nefes alıp saçımı at kuyruğu şeklinde bağladım. Odamdaki boy aynasından kendimi süzdükten sonra salona oturmaya gittim.

Bu hayatta her şeyin bir nedeni vardır; hiçbir şey sebepsiz değildir. O gece babamı bizden alan yangın nasıl çıkmıştı? Kim yapmıştı bunu? Bilirkişi raporu gaz sıkışması sonucu diyordu ama ben nedense buna inanmıyordum. Elimde kanıt yoktu, cinayet diyemezdim ama içimde öyle bir his vardı. Elbette böyle hissetmemin de bir nedeni olmalıydı. Babamın düşmanı yoktu, herkesle iyi geçinen, çevresi tarafından sevilen biriydi.

Babamı benden alan yangının çıktığı evin önüne geldim. O gecenin izleri olduğu gibi duruyordu. Belediye evin önünü kapatmıştı ama o eski bina, üstüne sinen islerle ve kırık pencerelerle öylece duruyordu. Üzüntüyle gözlerimi kapattığımda, gözyaşlarım

ELA

"Zaman, bazen en büyük yaraları iyileştirmez; sadece onları saklamayı öğretir."

On yıl önce o karanlık gecede bir ev alevler içinde küle dönerken, bir ailenin kaderi de o yangının dumanlarına karışıp gitti. Firdevs için o gece, kahraman babasının vedası ve çocukluğunun bitişiydi. Annesi Ela içinse yüzünde ömür boyu taşıyacağı bir nişan, ruhunda ise dünyadan sakladığı devasa bir sessizlikti.

Tozlu raflardan çıkan bir günlük, küllendiği sanılan yangını yeniden alevlendiriyor. Firdevs, babasının hatırasına sarılmaya çalışırken annesinin yüzündeki yanık izinin ve sustuğu gerçeklerin ardındaki o korkunç ama bir o kadar da yüce bedelle yüzleşiyor.

ELA, bir ailenin on yıl süren sessiz direnişini, vicdanın puslu labirentlerini ve bir babanın görünmez kahramanlığını anlatan sarsıcı bir "hakikat" arayışı.

Sevginin, ihanetin ve küllerinden yeniden doğmaya çalışan insanların romanı...

Çünkü bazen gerçek, inanmak istediğimiz yalandan çok daha yakıcıdır.

tilkikitap.com

KDV muafiyeti uygulanmıştır.

ISBN: 978-625-5779-88-5